Exces de... dirijori

(Grigore Constantinescu – 4 iulie 2007)

Și în muzică există un paradox între producție și „piața muncii”. Firește, dispunem de orchestre simfonice și de teatre musicale, dar locurile ocupate de dirijori depășesc cu mult numărul tinerilor șefi de orchestră.

În fiecare an, Universitatea Națională de Muzică din București lansează noi asemenea generații de muzicieni hiperspecializați sub concuderea maeștrilor lor – Horia Andreescu, Cristian Brâncuși, Petru Andriesei. Drumul studiilor se desfășoară senin până la... concertul absolvenților. Aplauzele – așa cum au fost și în recentul program al Orchestrei simfonice „Universitaria” – reprezintă din păcate un capăt de traseu. După absolvență? Fiecare va face ce poate, numai dirijat nu, căci locurile șefilor de orchestră sunt ocupate stabil pe mulți ani, iar impresari care să le găsească spectacole sau concerte nu există.

Să revenim la întrebarea „de ce formăm dirijori?”. Răspunsul privitor la talente nu ar fi un argument, iar procentul de cariere realizabile este minim, ține de noroc sau ceva relații. Pentru o ultimă satisfacție, le amintim acum numele, la care adăugăm câteva iluzii sau speranțe deșarte. Iată-i deci: Constantin Adrian Grigore, Vlad Agachi, Traian Constantin, Călin Lupeș, Andrei Racu, Ionuț Pascu. Pentru ultimul dintre dirijori, Ionuț Pascu, simbolica Simfonie a V-a de Beethoven, „a Destinului”, are ceva semnificații, deoarece talentatul muzician este și bariton, prim solist al Operei Naționale București. Dar... nu pe post de dirijor!